

**Wyrok**  
**Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie**

**z dnia 26 listopada 2020 r.**

**VIII SA/Wa 491/20**

**Nie zgodność z prawem nałożenia sankcji administracyjnej (kary pieniężnej) za naruszenie obowiązku zakrywania nosa i ust. Kontrola nad stosowaniem wyjątku wynikającego z art. 10 § 2 k.p.a.**

**UZASADNIENIE**

**Skład orzekający**

Przewodniczący: Sędzia WSA Marek Wroczyński.

Sędziowie WSA: Cezary Kosterna, Renata Nawrot (spr.).

**Sentencja**

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Radomiu w trybie uproszczonym w dniu 26 listopada 2020 r. sprawy ze skargi P. Z. na decyzję (...) Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego z dnia (...) czerwca 2020 r. Nr (...) w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej za nieprzestrzeganie obowiązku zakrywania nosa i ust.

1. uchyla zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w R. z (...) maja 2020 r. znak: (...);

2. zasądza od (...) Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego na rzecz P. Z. kwotę (...) ((...)) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

**Uzasadnienie faktyczne**

Zaskarżoną decyzją z (...) czerwca 2020 r., nr (...) (...) Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny (dalej: organ odwoławczy, (...) PWIS), działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm., dalej: k.p.a.), utrzymał w mocy decyzję Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w R. (dalej: PPIS, organ I instancji) z (...) maja 2020 r., znak: (...).

Rozstrzygnięcie zapadło w następującym stanie sprawy:

W dniu (...) kwietnia 2020 r. o godzinie 22:32 funkcjonariusz Komisariatu Policji w S. zauważył P. Z. (dalej: strona, skarżący), który wraz z drugim mężczyzną przebywał w altanie sklepowej w W. (...), gdzie nie zastosował się do nakazu zakrywania ust. i nosa. Ze zdarzenia została sporządzona notatka.

W związku z powyższym PPIS wszczął postępowanie, które zakończone zostało decyzją z (...) maja 2020 r., znak: (...), wydaną na podstawie art. 46b pkt 4, art. 48a ust. 1 pkt 5, ust. 3 pkt 1 i ust. 4 ustawy z 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239 z późn. zm., dalej: ustawa) oraz § 18 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r. poz. 697, dalej: rozporządzenie RM z 19 kwietnia 2020 r.), o wymierzeniu skarżącemu kary pieniężnej w kwocie 5.000 zł za nieprzestrzeganie w dniu (...) kwietnia 2020 r. obowiązku zakrywania, przy pomocy odzieży lub jej części, maski albo maseczki, ust. i nosa.

Odwołanie od decyzji wniósł skarżący podnosząc, że nie stwarzał zagrożenia epidemicznego, gdyż spotkał się z osobą, z którą pracuje w zakładzie pracy "ręka w rękę". Skarżący posiadał komin, jednakże zapomniał go założyć. Końcowo z uwagi na trudną sytuację finansową i rodziną skarżący wniósł o umorzenie nałożonej kary.

Wskazaną na wstępie decyzją z (...) czerwca 2020 r. (...) PWIS utrzymał w mocy decyzję PPIS.

W jej uzasadnieniu wskazano, że w związku z wystąpieniem na terenie Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii wywołanego zakażeniami wirusem SARS-CoV-2 w dniu 31 marca 2020 r. Rada Ministrów wydała rozporządzenie w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów (Dz. U. z 2020 r. poz. 566 z późn. zm., dalej: rozporządzenie RM z 31 marca 2020 r.), w którym wprowadzono obowiązek zakrywania, przy pomocy odzieży lub jej części, maski, maseczki albo kasku ochronnego, o którym mowa w art. 40 ust. 1 ustawy z 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110, 284, 568 i 695), ust. i nosa w miejscach ogólnodostępnych.

Wprowadzone ograniczenia, nakazy i zakazy miały na celu zapobieżenie rozprzestrzenianiu się wirusa, a przez to ochronę najistotniejszej wartości jaką jest ludzkie zdrowie i życie. Zachowanie strony mogło doprowadzić do zagrożenia zdrowia i życia osób postronnych, a w konsekwencji stwarzało realne zagrożenie, iż cel z powodu którego wprowadzono ww. regulacje nie zostanie osiągnięty.

Organ odwoławczy podniósł, że nałożona na skarżącego kara jest najniższą przewidzianą przez przepisy prawa. Nakładając ją organ I instancji kierował się potrzebą ochrony zdrowia i życia osób postronnych, które działaniem adresata decyzji zostały w sposób realny i bezpośredni zagrożone. Odnosząc się natomiast do wniosku strony o anulowanie nałożonej kary pieniężnej wskazano, że organem właściwym rzeczowo w tym przypadku jest PPIS.

Nie zgadzając się z powyższym rozstrzygnięciem skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniósł skarżący zarzucając naruszenie:

1) art. 46b pkt 4 ustawy poprzez jego zastosowanie, podczas gdy w okolicznościach niniejszej sprawy nie ziściły się przesłanki, o których mowa w tym przepisie, tj. skarżący nigdy nie był

chory lub podejrzany o zachorowanie, a tym samym nie miał obowiązku stosowania środków profilaktycznych tj. zakrywania ust. i nosa, tym samym organ nałożył na niego karę w oparciu o rozporządzenie wydane z przekroczeniem delegacji ustawowej;

2) § 5 rozporządzenia RM z 31 marca 2020 r. poprzez przywołanie tegoż przepisu w podstawie decyzji podczas, gdy akt ten w dniu zdarzenia nie obowiązywał, gdyż został uchylony przez § 20 rozporządzenia RM z 19 kwietnia 2020 r. oraz poprzez jego zastosowanie podczas, gdy stanowi on o zakazie przemieszczania się, a nie o obowiązku zakrywania ust. i nosa;

3) art. 10 § 1 k.p.a. poprzez niezapewnienie czynnego udziału w sprawie, możliwości zapoznania się z materiałami sprawy oraz wypowiedzenia co do zebranych dowodów i materiałów pomimo, że nie zachodziły okoliczności, o których mowa w dyspozycji art. 10 § 2 k.p.a.;

4) art. 48a ust. 8 ustawy w zw. z 119zzk ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa i w zw. z art. 189f § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez nieodstąpienie przez organ od nałożenia kary pomimo, że za ten sam czyn skarżący został ukarany grzywną w drodze mandatu karnego,

5) art. 48a ust. 8 ustawy w zw. z 119zzk ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa i w zw. z art. 189d k.p.a. poprzez nieuwzględnienie przez organ sytuacji rodzinnej, majątkowej oraz okoliczności zdarzenia,

6) art. 107 k.p.a. poprzez sporządzenie uzasadnienia decyzji w sposób wzajemnie się wykluczający podstawy prawne (nieaktualnej w dniu zdarzenia),

7) art. 107 k.p.a. poprzez niewskazanie przez organ konkretnego, zindywidualizowanego przepisu, którego dyspozycje skarżący wyczerpał swoim zachowaniem w dniu (...) kwietnia 2020 r., zwłaszcza, że miejsce, w którym przebywał to altana przysklepowa, która nie jest miejscem ogólnodostępnym, publicznym, ani żadnym z wymienionych w obowiązującym w dniu zdarzenia § 18 rozporządzenia RM z 19 kwietnia 2020 r., a tym samym niewykazanie przez organ zasadności nałożonej kary.

Mając powyższe na uwadze domagał się uchylenia zaskarżonej decyzji jak również decyzji jej poprzedzającej.

W odpowiedzi na skargę, podtrzymując argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy wniósł o jej oddalenie.

### **Uzasadnienie prawne**

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Stosownie do art. 3 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, dalej: p.p.s.a.) wojewódzkie sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, co oznacza, że w zakresie dokonywanej kontroli sąd zobowiązany jest zbadać, czy organy administracji w toku postępowania nie naruszyły przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania w sposób, który miał lub mógł mieć wpływ na wynik sprawy (art. 145 § 1 pkt 1 p.p.s.a.). Sądowa kontrola legalności zaskarżonych orzeczeń

administracyjnych sprawowana jest przy tym w granicach sprawy, a sąd nie jest związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną w niej podstawą prawną (art. 134 § 1 p.p.s.a.).

Po dokonaniu, według wskazanych wyżej reguł, oceny legalności zaskarżonej decyzji, Sąd uznał, że skarga zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżona decyzja jak również decyzja ją poprzedzająca narusza przepisy prawa materialnego w sposób wpływający na wynik sprawy.

Sąd zauważa przy tym, że okoliczności faktyczne sprawy poddanej sądowej kontroli nie są w istocie sporne. Spór sprowadza się do kwestii prawnej, a mianowicie dopuszczalności ukarania za naruszenie obowiązku zakrywania nosa i ust w oparciu o obowiązujące w dniu zdarzenia regulacje prawne. W ocenie skarżącego, organ nałożył bowiem karę w oparciu o rozporządzenie, które zostało wydane z przekroczeniem delegacji ustawowej.

W tym kontekście Sąd zauważa, że sądy administracyjne posiadają kompetencję do kontroli zgodności przepisów rozporządzeń z przepisami zawartymi w aktach hierarchicznie nadrzędnych. Zawiera się w tym kompetencja sądu do oceny, czy przepis rozporządzenia, który został zastosowany przez organ administracji, jest zgodny z Konstytucją RP i z przepisem upoważniającym do wydania tego rozporządzenia. Ustalenie przez sąd, że decyzja administracyjna została wydana na podstawie przepisu rozporządzenia, które jest niezgodne z Konstytucją lub ustawowym upoważnieniem do jego wydania, obliguje Sąd do uchylenia takiej decyzji (por. wyrok NSA z 16 stycznia 2006 r., I OPS 4/05, wyrok NSA z 18 czerwca 2014 r., II GSK 633/13, oba opubl. w CBOSA).

Zgodnie z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu.

Każde rozporządzenie jest więc aktem prawnym wydawanym w celu wykonywania ustawy oraz na podstawie udzielonych w niej upoważnień, co oznacza, że powinno być wydane na podstawie wyraźnego i szczegółowego upoważnienia ustawy w zakresie określonym w upoważnieniu, a nadto musi być wydane w granicach udzielonego przez ustawodawcę upoważnienia, w celu wykonania ustawy. Jednocześnie rozporządzenie nie może być sprzeczne z normami Konstytucji, aktem ustawodawczym, na podstawie którego zostało wydane, a także ze wszystkimi obowiązującymi aktami ustawodawczymi, które w sposób bezpośredni regulują materie będące przedmiotem rozporządzenia.

Oznacza to zakaz wydawania rozporządzeń bez upoważnienia ustawowego, niebędących aktami wykonującymi ustawę oraz sprzecznych z Konstytucją i obowiązującymi ustawami. Naruszenie choćby jednego z tych warunków może powodować zarzut niezgodności rozporządzenia z ustawą.

Zagadnienie przekroczenia przez autora rozporządzenia granic upoważnienia ustawowego była wielokrotnie przedstawiana w orzecznictwie - przede wszystkim Trybunału Konstytucyjnego - i doczekała się tam gruntownej analizy (por. wyroki z 4 listopada 1997 r., U 3/97, OTK ZU nr 304/1997, poz. 40; z 16 stycznia 2007 r., U 5/06, OTK ZU nr 1/A/2007, poz. 3; z 30 kwietnia 2009 r., U 2/08 OTK-A 2009/4/56; z 31 maja 2010 r., U 4/09 OTK-A 2010/4/36). Dominujący i ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym rozporządzenie - jako wydane na podstawie ściśle określonego upoważnienia ustawowego - nie może dowolnie modyfikować ani uzupełniać upoważnienia. Odstępstwa od treści upoważnienia nie mogą być

usprawiedliwione względami praktycznymi ani potrzebami związanymi z rozstrzygnięciem konkretnych problemów prawnych.

Stosownie do art. 46a ustawy, w przypadku wystąpienia stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego o charakterze i w rozmiarach przekraczających możliwości działania właściwych organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego, Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, na podstawie danych przekazanych przez ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw administracji publicznej, Głównego Inspektora Sanitarnego oraz wojewodów:

- 1) zagrożony obszar wraz ze wskazaniem rodzaju strefy, na którym wystąpił stan epidemii lub stan zagrożenia epidemicznego,
- 2) rodzaj stosowanych rozwiązań - w zakresie określonym w art. 46b - mając na względzie zakres stosowanych rozwiązań oraz uwzględniając bieżące możliwości budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Zgodnie zaś z art. 46b pkt 4 ustawy w brzmieniu obowiązującym w dacie zdarzenia oraz w dniu wydania zaskarżonej decyzji, w rozporządzeniu można ustanowić m.in. obowiązek poddania się badaniom lekarskim oraz stosowaniu innych środków profilaktycznych i zabiegów przez osoby chore i podejrzane o zachorowanie.

Powołane wyżej przepisy stanowiły prawną podstawę wydanego w dniu 19 kwietnia 2020 r. rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii.

Stosownie do § 18 tego rozporządzenia: do odwołania nakłada się obowiązek zakrywania, przy pomocy odzieży lub jej części, maski, maseczki albo kasku ochronnego, o którym mowa w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110, 284, 568 i 695), ust. i nosa:

1) w środkach publicznego transportu zbiorowego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym oraz w pojazdach samochodowych, którymi poruszają się osoby niezamieszkujące lub niegospodarujące wspólnie;

2) w miejscach ogólnodostępnych, w tym:

a) na drogach i placach, na terenie cmentarzy, parków, zieleńców, promenad, bulwarów, ogrodów botanicznych, ogrodów zabytkowych, plaż, miejsc postoju pojazdów, parkingów leśnych,

b) w zakładach pracy oraz w budynkach użyteczności publicznej przeznaczonych na potrzeby: administracji publicznej, wymiaru sprawiedliwości, kultury, kultu religijnego, oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki, wychowania, opieki zdrowotnej, społecznej lub socjalnej, obsługi bankowej, handlu, gastronomii, usług, w tym usług pocztowych lub telekomunikacyjnych, turystyki, sportu, obsługi pasażerów w transporcie kolejowym, drogowym, lotniczym, morskim lub wodnym śródlądowym; za budynek użyteczności publicznej uznaje się także budynek biurowy lub socjalny,

c) w obiektach handlowych lub usługowych, placówkach handlowych lub usługowych i na targowiskach (straganach),

d) na terenie nieruchomości wspólnych w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2020 r. poz. 532 i 568) oraz na terenie takich nieruchomości o innych formach posiadania.

W myśl natomiast art. 48a ust. 1 pkt 5 ustawy, kto w stanie zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii nie stosuje się do ustanowionych na podstawie art. 46 lub art. 46b nakazów, zakazów lub ograniczeń, o których mowa w art. 46 ust. 4 pkt 7 lub w art. 46b pkt 4, podlega karze pieniężnej w wysokości od 5.000 zł do 10.000 zł.

Dokonując oceny niniejszej sprawy, mając na uwadze brzmienie przywołanych wyżej przepisów, nie można więc nie zauważyć, że brak było podstaw prawnych do nałożenia na skarżącego obowiązku uregulowanego w rozporządzeniu RM z 19 kwietnia 2020 r., a w konsekwencji ukarania go za jego niewypełnienie. Ograniczenia, nakazy i zakazy zostały bowiem nałożone na podstawie art. 46a i art. 46b pkt 1-6 i 8-12 ustawy, przy czym zgodnie z art. 46a w związku z art. 46b pkt 4 ustawy, obowiązek poddania się badaniom lekarskim oraz stosowaniu innych środków profilaktycznych i zabiegów można nałożyć jedynie na osoby chore i podejrzane o zachorowanie. Tymczasem w obowiązującym stanie prawnym uregulowanym rozporządzeniem RM z 19 kwietnia 2020 r. obowiązek zakrywania nosa i ust. ma charakter powszechny, w związku z tym wykracza poza ustawową delegację. W ocenie Sądu, doszło więc do naruszenia art. 92 ust. 1 Konstytucji RP albowiem rozporządzenie wykonawcze wykraczało w tej części poza granice delegacji ustawowej, ponieważ nie może jej uzupełniać, rozbudowywać ani modyfikować (por. Tuleja P. (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Wydawnictwo Wolters Kluwer, Warszawa 2019 r., strona 301 - 302 i powołane tam orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego).

Naruszenie w rozporządzeniu wykonawczym delegacji ustawowej jest równoznaczne z jego wydaniem w tej części bez podstawy ustawowej, z kolei akt administracyjny wydany na podstawie takiego rozporządzenia musi być uznany za wydany z naruszeniem prawa, w tym przypadku art. 52 ust. 1-3 Konstytucji RP. Zgodnie bowiem z art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Zasada ta znalazła odzwierciedlenie w art. 6 k.p.a.

Należy zatem stwierdzić, że skoro zdarzenie faktyczne będące podstawą nałożenia na skarżącego obowiązku zakrywania nosa i ust. miało miejsce (...) kwietnia 2020 r., tj. w trakcie obowiązywania rozporządzenia RM z 19 kwietnia 2020 r., które jak wyżej wskazano zostało wydane z przekroczeniem delegacji ustawowej, to tym samym tenże obowiązek został nałożony bez podstawy prawnej. W konsekwencji nałożenie sankcji administracyjnej (kary pieniężnej) zawartej w przepisie art. 48a ust. 1 pkt 5 ustawy za naruszenie obowiązku zakrywania nosa i ust. (art. 46b pkt 4 ustawy), należy uznać za niezgodne z prawem.

Z powyższych względów Sąd uznał, że w sprawie doszło do naruszenia art. 48a ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 46b pkt 4 ustawy i § 18 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia RM z 19 kwietnia 2020 r. oraz art. 52 ust. 1-3 Konstytucji RP.

Zasadnie też wskazywał skarżący, że powołany w prawnej podstawie decyzji organu odwoławczego § 5 rozporządzenia RM z 31 marca 2020 r., w dacie zdarzenia nie obowiązywał. Utraciło ono moc na podstawie § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z 10

kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r. poz. 658 z późn. zm.). Ponadto rozporządzenie to nie stanowiło o obowiązku zakrywania nosa i ust. Zasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 10 k.p.a. Należy podkreślić, że przed rozpatrzeniem materiału dowodowego organ jest obowiązany do wysłuchania wypowiedzi stron co do przeprowadzonych dowodów, zgromadzonych materiałów oraz wszystkich zgłoszonych żądań, co wynika z art. 10 § 1 k.p.a. Na mocy art. 10 § 2 k.p.a. organy administracji publicznej mogą odstąpić od zasady określonej w § 1 tylko w przypadkach, gdy załatwienie sprawy nie cierpi zwłoki ze względu na niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego albo ze względu na grożącą niepowetowaną szkodę materialną, przy czym stosownie do § 3 tego artykułu, organ administracji publicznej obowiązany jest utrwalić w aktach sprawy, w drodze adnotacji, przyczyny odstąpienia od zasady określonej w § 1. W art. 10 § 2 k.p.a. chodzi o takie obiektywne przypadki, kiedy istnieje konieczność natychmiastowego wydania decyzji. Jednocześnie chodzi tu o stan realnie istniejący, a nie o prawdopodobieństwo jego wystąpienia. Podkreślić należy i to, że dopuszczalność prowadzenia postępowania z wyłączeniem zasady czynnego udziału stron, na podstawie art. 10 § 2 k.p.a. jest wyjątkiem od zasady ogólnej i jako wyjątek podlega wykładni ścieśniającej. Kontrolę nad stosowaniem omawianego wyjątku zapewnia przepis art. 10 § 3 k.p.a., który zobowiązuje organ administracji do utrwalenia w formie adnotacji przyczyn niedopuszczenia strony do czynnego udziału w postępowaniu lub w określonych jego stadiach. Tymczasem w aktach administracyjnych sprawy brak jest adnotacji, o której mowa w art. 10 § 3 k.p.a. Nie wiadomo więc jakie konkretne okoliczności faktyczne stanowiły w danej sprawie zagrożenie dla chronionych przepisem dóbr oraz w jaki sposób okoliczności te zostały ustalone.

Jednocześnie Sąd uznał, że bezcelowe było odnoszenie się do zarzutu skargi dotyczącego nieodstąpienia przez organ od nałożenia kary pomimo, że za ten sam czyn skarżący został ukarany grzywną w drodze mandatu karnego. Skoro bowiem brak było podstawy prawnej do nałożenia kary administracyjnej, w sprawie niniejszej - ostatecznie - nie zachodzi sytuacja stosowania wobec tej samej osoby fizycznej, za ten sam czyn odpowiedzialności za wykroczenie oraz sankcji administracyjnoprawnej.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a w zw. z art. 135 p.p.s.a., uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję PPIS jako wydane z naruszeniem opisanych powyżej przepisów.

O kosztach postępowania, na które składał się wpis sądowy od wniesionej skargi w wysokości (...) zł, Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku.

Ponownie rozpoznając sprawę PPIS obowiązany będzie uwzględnić treść powyższych rozważań Sądu przy podejmowaniu rozstrzygnięcia, wynikających z niniejszego uzasadnienia z uwagi na mającą w niniejszej sprawie zastosowanie zasadę wynikającą z art. 153 p.p.s.a.